

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

גליון

596

פרשת פינחס תשפ"ה

הִנֵּנִי נָתַן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלֹמֶם (כה, יב)

אמר ר"ל: הוא פינחס הוא אליהו, אמר לו הקדוש ברוך הוא: "אתה נתת שלום ביני ובין בני ישראל, אף לעתיד לבוא אתה עתיד ליתן שלום ביני וביניהם", שנאמר (מלאכי ג כג-כד): 'הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא...' (מדרש אגדה (בובר) בלק-פינחס פכ"ה סי"ג)

פינחס קינא לה' והרג את זמרי וכזבי החוטאים, ודווקא הוא זכה לברית שלום, דווקא הוא קיבל את ההבטחה הנצחית לשלום. כי שלום אמת בין הבריות תלוי בשלום כולם עם ה' (הרש"ר הירש). 'שלום' הוא לא רק הימנעות ממריבות ומחלוקות, 'שלום' הוא חיבור אמיתי בין הבריות והגעתם לידי שלמות משותפת, ולזה מגיעים רק ע"י הקשר של הבריות עם הקב"ה.

ומבואר בחז"ל הנ"ל שמלבד ברכת 'בריתי שלום' שקיבל 'פינחס' הוא גם קיבל תפקיד להיות 'אליהו' - לדאוג לברית ולשלום בין הקב"ה לבריות ובין הבריות עצמם, שהרי הוא זה שבמשך הדורות דואג לברית של כלל ישראל עם הקב"ה, ומגיע לבריתות לפקח ולסייע ביצירת הקשר עם הקב"ה, וכן לעתיד לבוא יבשר את הגאולה ויביא שלום לעולם כמוש"כ (מלאכי ג כג-כד): "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם..."

בשבת זו אנחנו נכנסים לימי בין המצרים, ימים שבהם אנו זוכרים - את חורבן ביהמ"ק, את הגלות שבאה בעקבותיו, וזה שהכל קרה בגלל 'שנאת חנם' כמבואר בחז"ל. עלינו להשתדל בפרט בימים אלו להימנע ממריבות ומחלוקות ושנאת חנם, ולהתחבר לדמות המיוחדת של 'פינחס' הוא אליהו' שלמרות הקנאה והעמידה על העקרונות של 'פינחס', מ"מ תוכנו הפנימי - 'הוא אליהו' - במהותו הוא איש של אהבה ושלום שדואג לשלום בכלל ישראל.

* * *

היה זה בניין מגורים שקט ורגוע, שלוה שררה בו בדרך כלל. השכנים חיו בשלום ובשלווה, הילדים אהבו לנדוד בין הבתים ולשחק זה עם זה, השכנות הרגישו בנוח לפטפט בחדר המדרגות. האידיליה המאושרת התנפצה עם הגעת

הטרקטורים שהגיעו להרחיב את בית אחת המשפחות, ומאז - בוקה ומבולקה... אש המחלוקת החלה להשתולל בבנין במלוא עוזה. שני שכנים שעד אתמול היו ידידים טובים, הפכו לאויבים מרים בלב ונפש. הילדים הסתכסכו, השכנות לא דיברו. אחד הבתים התרחב פיזית קמעא, אך נפשית - הבניין כולו שקע אל תוך השנאה והקיטוב, וכדי ביזיון וקצף...

בבנין אחר, לא הרחק משם, התגורר יהודי בשם ר' בועז ג., שהיה אהוב וחביב על כל מכריו, ובעיקר ידיד בלב ונפש של יהודי בשם ר' פנחס. בעודו בשיא פריחתו, בהיותו מטופל במשפחה בת שש נפשות, חלה ר' בועז במחלה הארורה, וכל יום שחלף חולל שמות בגופו. המחלה הלכה והעמיקה, הטיפולים לא הועילו, ור' פנחס ראה כיצד ידידו הטוב הולך וקמל מול עיניו, כשהרופאים כה פסימיים בקשר לעתידו... ר' פנחס החליט לעשות מעשה. הוא התקשר לאחד השכנים, וביקש ממנו טובה אישית: "ראה נא, הלא תדע כי ידידי הטוב ר' בועז חולה במחלה הקשה, אני רואה את מחלתו וסאת ייסוריו, את המשפחה הצעירה שעוד רגע קט תאבד חלילה את עטרת ראשה, וליבי נקרע מכאב..." - אמר ר' פנחס ופרץ בבכי...

"נו, בוודאי אשמח להתפלל עליו!" - קרא השכן ברגש, "הלא גם אני מכיר! תן לי את שמו ושם אמו, ואתפלל עליו מדי יום!"

"זה רעיון טוב", נענה לו ר' פנחס, "אך את זה יכולת לעשות גם בלעדיי. אני מבקש ממך משהו אחר בשבילו, משהו אחר. זה כרוך במסירות נפש של ממש. האם תסכים למסור נפש להצלת נפש מישראל?"

השכן נחרד. במה מדובר? כיצד מסירות נפשו תשפיע על הצלת החולה האומלל?! - "כן" - נענה ואמר, "אני מוכן למסור את נפשי, לעשות הכל לרפואתו. כן, אני מוכן!" - קרא השכן בקול, ובעיניו דמעות שהצטרפו לדמעותיו של ר' פנחס...

"אם כן", - השיבו ר' פנחס, "גש נא לשכנך והתפייס עמו. תוותר לו, הוא יוותר לך, לא משנה הסדר, העיקר שתתפייסו זה עם זה. אני יודע שזה דורש מאמץ עד כדי מסירות נפש, אך הלא אמרת לי שאתה מוכן למאמץ כזה לרפואת ר' בועז בן לאה. אז תעשה את זה בכל הכוח

והעוצמה ותכוון לרפואתו!" - עודד ר' פנחס את השכן לבצע מיד את המשימה הלא קלה...

ר' פנחס הניח את השפופרת, אך עדיין לא הניח לנושא. על אתר שב והתקשר גם לשכן השני, ודיבר אתו ככל הדברים האלה. "וכבר דיברתי עם שכנך" - אמר, "והוא מוכן למאמץ הזה. בוא נעשה את זה יחד, לרפואתו ולהצלתו של ר' בועז היקר!"

חצי שעה אחר כך, כבר עמדו השניים ולחצו ידיים בביתו של ר' פנחס. חומות הניכור והשנאה קרסו לנוכח הדמעות, המאמץ המשותף לרפואתו של ר' בועז איחד את השכנים היריבים והפך אותם לידידים אהובים. ר' פנחס עמד ופיזז ביניהם כחתן ביום חופתו, כשהוא שב ומזכיר את שמו של ר' בועז כל העת - לישועה ולרחמים...

חודש חלף, ושוב נבדק ר' בועז בדיקה שגרתית, שהדהימה את הרופאים. כמו מאליה נסוגה המחלה כמעט כליל, בקושי נמצא לה זכר. עד מהרה החלים ר' בועז לחלוטין, וכיום הוא שוב בינינו, חי ומאושר, שמח ומודה לשני היריבים שהשלימו כדי להחזירו לחיים טובים וארוכים!

סיפור זה, אותו שמענו מכלי ראשון, מוכיח עד כמה גדול כוח השלום להפוך עולמות, לחולל מהפכות כבירות, לפתוח שערי ברכה וישועה. ככל שנשקיע יותר מאמץ בעשיית שלום, ככל שנרבה בשלום בין איש לרעהו, כך נזכה לפתוח לנו שערי ברכה וישועה, ולזכות בחיי אושר ושלווה!

[מתוך 'פניני פרשת השבוע']

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: "אשתי שתחי' עובדת כמט"בית - עוזרת לאשה זקנה בביתה. זאת עבודה שיכולה להיות קלה ונעימה, ויכולה להיות קשה ומתישה. זה תלוי בלקוחה - הזקנה. יש שיש להן הרגלים לא נעימים, שדורשות הרבה, מתלוננות ומריצות את העוזרת על כל דבר קטן, ויש שתענוג לעבוד אתן: נשים ישישות עם חכמת חיים ומידות טובות, שמכבדות את העוזרת, נותנות לה הרגשה טובה ומודות לה על כל מה שהיא עושה. עד לפני חודשים ספורים עבדה אשתי בבית אישה זקנה, נחמדה וטובה. במשך הזמן הן הכירו ונקשרו ולשתיהן היה טוב. העבודה היתה נוחה והמשכורת נכנסה כסדר. לפני כמה חודשים נולד לנו בן למזל טוב, ואשתי יצאה לחופשה. היא מצאה ממלאת מקום וכולן היו מרוצות. בתום החופשה התקשרה אשתי לממלאת המקום כדי להודיע לה שהיא חוזרת לעבודה, אלא שהעובדת החדשה כלל לא התכוונה לפנות את מקומה. היא חשבה שהיא נכנסת לעבודה קבועה, ולא נראה היה לה שהיא צריכה לשנות. לכאורה, הצדק היה עם אשתי. היא זו שהיתה קודם, ומנהג המקום הוא לחזור לעבודה אחרי מספר חודשים, אבל היא החליטה לוותר ולהתחיל את התהליך מחדש. היא התקשרה לארגון ידוע והציעה את

עצמה לעבודה עם זקנה. נתנו לה כמה הצעות, אבל אף הצעה לא התאימה. היא סיימה את השיחה בפחי נפש ולא ידעה מה לעשות. לרגע היא כעסה על ממלאת המקום שנעשתה קבועה, אבל ברגע השני התחזקה באמונה וביטחון והחליטה שהיא לא מתחרטת. היא ויתרה, והיא אינה רוצה לקחת את הפרנסה של השנייה. הקב"ה בוודאי ישלח לה מה שמגיע לה, והיא לא תפסיד.

והנה... עוד באותו יום, אחר הצהריים, היא מקבלת מארגון ידוע טלפון ובו הצעה חדשה. אישה נוחה ונעימה שזקוקה לעזרה יומיומית. התברר שההצעה הזאת היתה טובה עוד יותר מהעבודה הקודמת: האישה גרה קרוב לבית שלנו, והיא גם זכאית למספר שעות רב יותר, כך שהמשכורת גבוהה יותר. כאשר אשתי התחילה לעבוד היא גם גילתה שזו אישה שהרבה יותר מתאימה בסגנון שלה. היא גם בעלת מידות טובות ואינה דורשת הרבה. בסופו של דבר, היא יצאה מורווחת מכל העניין. ראינו בחוש איך זכות הוויתור וזכות האמונה והביטחון הועילו לנו בסייעתא דשמיא".

* * *

מפי בעל המעשה: "במוצאי שבת ניגשת אשתי כדרכה אל מכונת הכביסה ומפעילה אותה. עוברות דקות ספורות, והנה מרפסת השירות מוצפת מים. במקום שהמים ינקו את הבגדים שבתוך המכונה, הם נפלטים החוצה ושוטפים את כל הנקרה בדרכם... היא כיבתה את המכונה וקראה לי שאבדוק ואראה מה אפשר לעשות. בחנתי את המכונה מכל הכיוונים ולא מצאתי שום בעיה. מכיוון שכך, לחצתי שוב על מתג ההפעלה והנה הסיפור חוזר על עצמו: מים זרמו בלא ששון, והמבוכה היתה גדולה. אני עשיר, וגם לא קרוב לזה. אני אברך כולל שחי בצמצום ברוך ה', ולהוציא עכשיו כסף כדי לשלם לטכנאי היה נראה בעיניי כדבר בלתי אפשרי. ההפסד הצפוי גרם לי צער גדול והבנתי שזה לא הגיע אליי סתם. הקב"ה מדבר אליי, ומי יודע אם התקלה אינה קשורה לתקרית שהיתה בערב שבת. ביום שישי פגשתי אדם שהפריע לי מאוד בעניין מסוים, ולכן נתתי לו מנה אחת אפיים. דיברתי אליו בצורה פוגעת, ואני חושב שהוא נעלב. מי יודע, אולי הדמעות שזלגו מעיניו, הן אלה שעוררו את מכונת הכביסה שלי לזלוג... התקשרתי אליו ומיד כשהזדהיתי הוא אמר לי, "אתה יודע? מאוד כאב לי איך שדיברת אליי ביום שישי". התנצלתי וביקשתי מחילה, וכשנכחתי לראות שנחה דעתו סיימתי את השיחה.

עתה פניתי להתקשר לטכנאי, ולפרט לו על הבעיה של המכונה. הוא אמר לי לבדוק מהיכן יוצאים המים, וכדי לבצע את הבדיקה הפעלתי שוב את מכונת הכביסה. הסתכלתי על המכונה מכל הכיוונים, והנה אין שום דליפה של מים. המכונה עובדת מצוין, המים אינם מתבלבלים, הם שוטפים בגדים ולא מרצפות, והכול על מקומו בא **בשלום**... תרתי משמע. מאז המכונה ממשיכה לעבוד כדרכה. איני בטוח

שהיא עובדת בדרך הטבע... אך מה שברור הוא שהיא עובדת בדרך השלום..."

* * *

מספר הרב מרדכי מלאכי שליט"א: "בשבוע החולף קיבלתי הזמנה לחתונה מידיד נעורים, ששם משפחתו אלישיב. החתונה נועדה להיות באולם יוקרתי, ולהזמנה היה מצורף כרטיס מפורט ובו מספר השולחן בו אשב. ידידי אף הוסיף בכתב ידו המוכר שהוא ממתין לבואי. הייתי שמח להשתתף בחתונה, אבל מכיוון שאני שרוי באבל על אבי הכ"מ, אני מנוע מלהשתתף בשמחות. תכננתי להרים אליו טלפון ביום החופה, לברכו ביום שמחתו ולשמוח עמו בקירוב הלב ובריוחוק מקום, ועל מנת למנוע שכחה, הכנסתי תזכורת בטלפון הנייד ליום החופה בשעה 2:00 בצהריים. התזכורת מילאה את תפקידה בזמן המיועד, אבל מכיוון שבדיוק אז הייתי בעיצומה של שיחה חשובה, דחיתי את השיחה לאחר כך, מה שאומר: אף פעם... הרי לא אתקשר אליו בשעה 4:00, כשהוא כבר יוצא לחופה. בהמשך נכנסתי לחנות לחומרי בניין, ושם צדה עיני מתקן מסוים שיכול לסייע מאוד לאחת מבנותיי. התקשרתי לשאול אותה אם תרצה שאקנה אותו בעבורה. למרבה הפלא, ממכשיר הטלפון בקע קול של גבר... לא פחות ולא יותר, ר' אלישיב ידידי על הקו, באופן לא מובן. הוא שמח לשוחח עמי, וציין ששמחה גדולה היא לו שזכרתי והתקשרתי לשמוח עמו ביום שמחתו. בירכתי אותו בברכות לבביות, החלפנו עוד כמה מילים של ידידות וסיימנו את השיחה הלבבית. נדהמתי ממה שקרה. לא הבנתי מאיפה הוא נפל עליי באמצע הקנייה... עיון קצר במסך של הסלולרי הסביר הכול. שם בתי הוא 'אלישבע' ושם ידידי הוא 'אלישיב'. השמות מופיעים בזה אחר זה ברשימת אנשי הקשר וכך כאשר דפדפתי בין אנשי הקשר, טעו אצבעותיי בשורה אחת. במקום על 'אלישבע' לחצתי על 'אלישיב'. זו טעות שעלולה לקרות לכל אחד בכל זמן, אבל לא זכור לי שבעשר השנים האחרונות התקשרתי בטעות לאלישיב... רק בזמן המיועד, ביום חופת בנו בשעתו"מ, אינה הקב"ה לידי כביכול 'טעות' מוצלחת כל כך. אבא רחימא שבשמים המבקש מאתנו שנהיה 'אוהבים זה את זה ומכבדים זה את זה', צירף מחשבה למעשה באופן נפלא כל כך, ותזמן את שיחת הטלפון המתוכננת, לבל תלך חלילה לאיבוד!"

[מתוך 'השגחה פרטית']

קָחוּ לָךְ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון אִישׁ אֲשֶׁר רוּחוֹ
בּוֹ וְסִמְכָה אֶת יְדֶיךָ עָלָיו (כוז, יב)

אשר רוח בו... שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד (רש"י)

הסבלנות היא מידה טובה לכל יהודי, אבל המנהיגים בכלל ישראל מסגלים לעצמם הרבה סבלנות וחכמת חיים בכדי

שיוכלו לתת לכל אחד את העצה והדרך הטובה עבורו ולהביאו לחיי העוה"ז והעוה"ב.

* * *

שח אחד מתלמידי מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל: "בוקר אחד התקשרו לביתי ואמרו שרבינו מחפש אותי בדחיפות. כיון שלא הייתי בעיר וטלפונים ניידים לא היו אז נפוצים, לא היתה אפשרות להשיג אותי. לאחר כשעתיים שוב התקשרו ואמרו כי רבינו מחפש אותי והשיבו בביתי כי עדיין לא השיגוני. בצהריים יצרתי קשר עם בני ביתי ובשעה שלוש אחר הצהריים כבר הייתי בחדרו של מרן. לא אמרתי מילה. רבינו הביט עלי וגם לא אמר כלום. שאלתי: 'ראש הישיבה לא חיפש אותי?'. 'נכון, זה היה בבוקר אחרי התפילה, אז חיפשתי אותך', אמר רבינו, וכמי שאומר: 'עכשיו כבר אין על מה לדבר'... וסיפר רבינו מה שארע: 'יהודי יקר בעל נכסים, מעונין לפתוח כולל אברכים, ובבוקר שאל אותי מי יהיה 'ראש כולל' שם?'. חשבתי שאתה ראוי למשרה זו וכיון שאתה גם זקוק לפרנסה רציתי להציע את שמך, רק שצריך לשאול אותך קודם, לכן חיפשתי. אבל מה? בצהריים הוא כבר היה כאן שוב ונקב בשם של תלמיד חכם פלוני ושאל אם הוא ראוי וטוב להיות ראש כולל. חשבתי לעצמי כי לא אוכל להכריע באמת מי יותר טוב לו כראש כולל, אתה או השני, מדוע? כיוון שאתה קרוב מאד ללבי, ודווקא משום כך, שמא יש לי 'נגיעה', לכן, ברכתני אותו בהצלחה לאותו ראש כולל החדש. וה' יברך אותך במשרה אחרת בעזרת ה'... 'על מקומך יושבוך'..."

* * *

מעשה ביהודי תלמיד חכם, שהגיע לרבינו כדי ליטול עצה. במשך זמן מה כיהן האיש כמגיד-שיעור בישיבה קטנה, ועתה הוצע לו לשמש נכבדות כמגיד שיעור בישיבה גדולה. התלמיד חכם פרש בפני רבינו בארוכה את השיקולים לטוב ולמוטב, כשבין השאר הוא מציין את הכבוד והיוקרה הנלווים למשרת מגיד שיעור בישיבה גדולה. רבינו השיב לאיש מה שהשיב, ולאחר מכן קם ממקומו וליווהו בהדרת כבוד עד הפתח!. כאשר יצא המגיד-שיעור מן הבית, העלו הנוכחים את פליאתם ותמחו בשל מה זכה האיש לכבוד הנדיר. רבינו השיב במתק לשון: "בכל יום עומדים פה אנשים ומסבירים כל מיני הסברים שונים ומשונים, כשבאמת הם מתכוונים ל'כבוד'... והנה סוף סוף בא יהודי, ואמר בפה מלא את מה שהוא רוצה, בלי כחל ושרק, ועל כך בלבד ראוי הוא לכבוד!..."

* * *

את הדברים הבאים סיפר יהודי בעל חסד, המנהל קופת גמ"ח גדולה ומפורסמת בארץ הקודש: "בתקופה מסוימת ארעה פרשיה לא נעימה בקשר לניהול הגמ"ח שבאחריותי, הדבר התגלגל לבתי משפט ולהוצאת שם רע בארצות הברית. באותו זמן, אמרתי לרבינו זצוק"ל, שהיה מעורה

בבית, והוא הצליח לתפוס אותו רק ביום שישי בצהריים, ובעל הגמ"ח נתן לו הלוואה של אלפיים דולר. אותו יום שישי היה ערב שבת קדש פרשת במדבר שהיתה צמודה לחג השבועות. אותו אברך החליט שכיון שחג השבועות הוא יום הדין, לכן הוא רוצה ללכת לכותל להתפלל כדי שה' יפתח לו שערי ברכה. התארגן לשבת וסמוך לזמן קבלת שבת יצא לדרך לכיוון הכותל. והנה באמצע העיר העתיקה הוא בלא משים מכניס את ידו לכיס, ומגלה ש... אוי ואבוי! יש לו אלפיים דולר בכיס, ואוטוטו נכנסת השבת. יש לו עוד דקה... והוא עם אלפיים דולר בכיס... מה עושים? מוחו פעל בקדחתנות... הוא התחיל לחשוב - אולי זה רק טלטול מן הצד, בשינוי... במקום הפסד ממון... בקיצור... כל מיני היתרים. אבל פתאום הוא תופס את עצמו: 'אני הולך עכשיו לבקש מבורא עולם שיתן לי ישועות, ומה אני עושה? אני הולך ומנסה למצוא לעצמי כל מיני היתרים...!'

מה הוא עושה? הוא פונה והולך לבית הראשון ברובע. דופק בדלת. פותח לו יהודי אמריקאי מבוגר. מידענו אומר לו: "תשמע, יש לי אלפיים דולר במזומן אני רוצה להפקיד אצלך את זה עד למוצאי חג שבועות, לא צריך פתק הפקדה, פשוט אין לי זמן". האמריקאי שואל אותו: "מי מסתובב עם סכום כסף כזה גדול, אתה כזה עשיר?". השיב לו האברך: "מה פתאום עשיר... עכשיו הבאתי את זה מהגמ"ח...". בקיצור, הוא הפקיד אצלו את הסכום, ופנה לתפילה בכותל.

לקראת סיום חג השבועות הוא הגיע שנית לכותל והתפלל מנחה וערבית של מוצאי שבועות עם אותו אמריקאי ולאחר מכן הם הלכו יחד אל ביתו. כשהם מגיעים לבית נכנס בעל הבית לחדר הפנימי והוציא את חפיסת הכסף, את הפקדון. האברך מקבל את החבילה ומודה לבעה"ב, אלא שכשהוא בא לצאת הוא מרגיש שהחבילה תפוחה ועבה הרבה יותר ממה שהיתה ביום שישי... הוא פותח את המעטפה ומתחיל לספור את הכסף. והוא מוצא שם... ארבעת אלפים דולר. הוא פונה לבעה"ב ואומר לו: "הרי הפקדתי אצלך רק אלפיים דולר ומהיכן ארבעת אלפים דולר הללו?".

אומר לו אותו אמריקאי: "תשמע סיפור: יש לי אח שגר באמריקה. לא מזמן הוא שלח לי אלפיים דולר מהמעשרות שלו, ואמר לי לתת אותם לאברך תלמיד חכם שדחוק במצבו. לא ידעתי למי לתת אותם. והנה ביום שישי האחרון הופעת על פתח ביתי וסיפרת שאתה מחתן את בתך ולצורך זה לקחת הלוואה, וכדי לא לחלל שבת אתה מפקיד סכום כזה גדול אצלי מבלי להכיר אותי, רק כי חששת מחילול שבת. כשראיתי זאת החלטתי שאתה הוא המתאים לתת לך את האלפיים דולר, ולא לחינם זימנו אותך משמים לביתי...". זה כוחה של שמירת שבת...

השבת מתגמלת את השומרים אותה - ללא עיקולי ופשרי... "לקראת שבת לכו ונלכה, כי היא מקור הברכה".

[מתוך 'אור השבת'-אספרה]

בכל פרטי הסיפור לשלביו, כי אני מוחל לאנשים שהיו מעורבים בענין והסבו לי עגמת נפש עצומה". "וכי מה הם עשו לך?!", תמה ראש הישיבה. "הם הלכו לאמריקה, פנו לכל מיני אנשים שעמדו להפקיד את כספם בגמ"ח, ושכנעו אותם שלא לעשות זאת. על כך אינני סולח להם!", עניתי. רבינו שמע את הדברים והגיב בתמיהה: "מה, אתה קבלן של הקב"ה? אתה צריך להחליט כמה כסף להכניס בכל פעם לקופת הגמ"ח, למה זה ענין שלך?!". - "זה ענין שלי כי הם הזיקו לגמ"ח!". "וכי אתה בעל הבית על הגמ"ח?" חזר רבינו ושאל, "האם אתה עובד קבלן? זה לא נושא שלך, זה לא ענין שלך!". "שהראש ישיבה ידע, שאני לא סולח להם על עוד דבר!", הוספתי בכאב, "הם הוציאו עלי שם רע בכל רחבי ארצות הברית. צלצלו לאנשים וטענו שאני מועל בכספים ואינני משיב הפקדות. מדובר בשקר ובכזב, אך זה גרם להם למשוך פיקדונות ולהסב לגמ"ח נזקים אדירים!". הוספתי ואמרתי, כי ברמ"א בהלכות יום הכיפורים מובא בשם הירושלמי, שמי שמוציא שם רע על חברו, אין הנפגע צריך לסלוח לו. "את זה גם אני יודע", הנהן ראש הישיבה, "אבל למה אתה לא רוצה לסלוח?". "אני לא חייב לסלוח להם!", התרעמתי, "הם הוציאו עלי שם רע, שיעשו על זה תשובה!". "אומר לך מה", הגיב ראש הישיבה ברכות, "למעשה אתה רוצה לא לסלוח, כדי שיהיה עליהם מעט קטרוג, ויתכן שגם שהם יענשו בגלל זה. אביסלע [קצת] נקמה... זה לא טוב! למה אתה רוצה להסתבך? בחז"ל כתוב שכל מי שחברו נענש בגינו, אין מכניסים אותו למחיצתו של הקב"ה, אתה רוצה כזו תסבוכת? אני אומר לך, תוציא את עצמך מהענין! זה מה שנגזר עליך בראש השנה שעבר, והם לקחו על עצמם את השליחות. האמן לי, הקב"ה יודע את הכתובת שלהם טוב מאד, תשאיר לו לטפל בהם, מה אתה קשור לענין?!". בעשרת ימי תשובה, לפני יום כיפור, באתי לבקש ברכה לגמר חתימה טובה. רבינו בדיוק עמד לצאת מביתו כדי למסור שיחת חיזוק בישיבה פלונית. הוא חשב שבאתי לדבר עמו בשנית על ענין המחילה, והודיע לי קצרות: "אני כבר אמרתי לך, אל תדאג, הגמ"ח לא יינזק מהסיפור הזה כלל!". "לא באתי בשביל זה!", קראתי בעגמה, "רק רציתי להגיד לראש ישיבה שהביזיונות עדיין נמשכים!". "נו, ביזיונות! נאנח רבינו, "אוי כמה שזה טוב, כמה שזה מנקה. אח! אם אתה היית יודע כמה זה מנקה, היית מבקש עוד קצת ביזיונות!...". בערב יום כיפור, נשאתי תפילה מעומק הלב ואמרתי: "ריבונו של עולם, אחרי הדברים ששמעתי מראש הישיבה, אני מוחל להם בלב שלם, יצאתי מהענין, ושלום על ישראל!".

[ומתוך האור-פניני הגראי"ל]

ובַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁית (כז, ט)

סיפר הרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א: אברך מירושלים שמצבו דחוק אירס את בתו. לצורך הוצאות החתונה הוא ניגש לגמ"ח ע"מ לקבל הלוואה, אלא שבעל הגמ"ח לא היה